

Tribuna

A ombra d'un ullastre

Sant Nicolau tanca les portes amb clau

Francesc Carreres Catxot

CMai més ben reconeguda aquesta dita, aplicada a donar el punt i final a una nova trajectòria festiva estiuenca, aquella que com tots sabem prou bé, recorda que tots i cada un dels pobles de l'illa, han celebrat de ple les seves festes grans.

L'altra dia, tot just fa una setmana, aquest mateix diari publicava dues instantànies plenes de sentit i sentiment, una sobre la trobada de ex caixers pagesos de Sant Joan de Ciutadella, l'altre, de la nova junta de caixers que presidiran el proper bienni les festes de la Mare de Déu de Gràcia a Maó, i és que entre el llevant i el ponent, la cultura popular tan es dona la ma com així, descobrim la gran riquesa per la qual Menorca es vesteix de festa durant l'estiu.

Son dues imatges, dos moments, dues històries, com si el binomi home-cavall, lliguen en el ple dels cors menorquins. La primera, la dels l'amos, és tot un recorregut històric que si tan vols no passa dels cinquanta anys. La sego-

na és del moment, d'ara, de trobar-se l'experiència d'uns i el aprenentatge d'uns altres, els qui es vestiran un cop més de levita i calçó blanc amb guindola en ma, per transmetre part de la nostra cultura heretada dels avis.

La primera de les imatges es tot un símbol de segles de suor i esforç constant per mantenir el més preuat de la natura, la terra. Amb ella, tot el que som els humans, el que mengem, vestim, gaudim, està força fixat en el caràcter obert i senzill d'aquells homes de rostres treballats de sol i vent, de sequeres i pluges, de reconeixement agraït sempre a la mare terra, on l'arada romana d'un passat, alhora és una màquina imprescindible del caminar canviant de la societat potser més conservadora.

La segona és el reflexa recuperat d'un temps modern, adaptat, obert, de ciutat. Son rostres alegres, joves, donats al caràcter urbà que obre les seves portes a l'exterior a través del seu port, motiu prou gran de disputes centenàries entre països llunys de la nostra costa.

Però les dues imatges tenen el seu lligam boni igual, el de convocar al camp o a la ciutat, a tot un poble que emergeix del seu dormit caminar, per lloar de ben prop, la riquesa de la

festa, aquella que durant tres dies, agermana i arreplega tota mena d'ànimes a l'uniso, perquè tots plegats, puguem fer festa, bulla, botar enmig dels cavalls i agraït als joves i vells cavallers, la seva sempre estimada presència entre noltros.

Els, els cavallers i caixers, son l'esperit sempre esperat de la festa. Del camp o del poble, de negre o de blanc, de protocols perduts en el temps o posats d'actualitat, ens recorden un temps històric allunyat dels nostres dies però descoberts a principis o a finals de cada estiu.

Del Sant Joan del camp a la Mare de Déu de Gràcia urbà, es conflueixen multituds de sentiments, quietuds, fets que sols percebem uns pocs dies a l'any, llàstima.

Ara, aquell sant tolentí de nom Nicolau, ens posa la clau el pany per tancar fins l'any que ve. Mentres, noltros, tots noltros, avivarem el foc de l'hivern amb altres manifestacions més bé de casa, tot esperant un cop més, aquelles sortides provocades per la calor, les mateixes que faran un cop més, que tornem sentir per camins i carreranyes, aquelles potes calçades de ferro o aquells gemecs que ens diran que de Sant Joan a Gràcia, sols hi ha tres mesos.

¿Somos religiosos?

Miguel Perea

A pesar de ser agnóstico quiero y deseo creer que sí existe Dios, en este mundo necesitamos creer en algo y yo admiro a las personas que tienen esta fe en Dios y viven en y con Él, pero no sólo yendo a misa cada domingo, sino llevando una vida cristiana

hacia los demás cada día, siendo personas con mayúsculas, con amistad, y respeto y convivencia con el resto de sus familiares, amigos y convecinos, sin odio ni rencor, ni envidia que éstos sí que son el pan de cada día.

Si verdaderamente existe Dios, ¿Cómo puede permitir todas las injusticias que hay en este mundo?, todas las enfermedades crueles que siegan vidas un día sí y otro también, ¿Por qué se desprotege a los más necesitados?, ¿Por qué casi siempre hay doble intención en las propuestas?, ¿Por qué tanto tienes tanto vales?, ¿Cuántas familias hay desunidas por culpa del dinero?

El ejemplo lo tenemos con las palabras del Papa, en su visita a Polonia, visitó los campos de exterminio nazis y dijo: ¿Dónde estaba Dios en aquellos días? ¿Por qué calló? ¿Cómo pudo tolerar este exceso de destrucción, este triunfo de mal?, estas preguntas para cualquiera de nosotros es difícil de responde, y mucho más para un Papa, que precisamente procede de Alemania, ¿cómo se puede comprender la Naturaleza del mal? ¿Es que los hombres perdemos el sentido de la piedad y de la compasión?

Las frases del Papa; en Polonia han sido humanas, pidiendo porque el silencio de Dios, en aquellos días de exterminio por parte de los nazis.

Por esto me pregunto: ¿Por qué Dios permitió y permite el mal, la destrucción, etc? Tal vez ¿Cree que los hombres podemos y queremos transformar el mal en bien?, esto es casi imposible, pues cuando el mal da beneficio, no hay posibilidad de que queramos cambiarlo por el bien.

Benedicto XVI no será un Papa viajero, como lo fue su antecesor Juan Pablo II, pero sí será por lo oído un Papa humanista y que se reconoce a sí mismo que no sabe, ni está en posesión de toda la verdad, y que no puede dar todas las respuestas, precisamente esto es lo que le hace más humano y demuestra su grandeza.

¿Por qué la Iglesia mantiene a la mujer en un segundo plano?, como por ejemplo en el sacerdocio, nacemos todos de la mujer, por lo tanto la mujer es la pieza fundamental de la humanidad, ¿No se pueden cambiar algunos esquemas, en la doctrina de la Iglesia actual).

Como dije al principio soy agnóstico, pero con un gran respeto a la Iglesia Católica y me parece que en este siglo XXI algunas cosas han de cambiar. Ojalá Dios exista.

Una opinión personal al Obispo de Menorca Sr. Píris, ¿No sería mejor en los funerales dar el pésame a la familia primero?, por dos razones, primero porque así en la misa se quedarían quienes verdaderamente quieren asistir a ella, segundo en los funerales a las 13 horas del mediodía, a la mayoría les viene muy justo, ir al funeral, comer y entrar a la hora al trabajo.

Cartas al Director

Gràcies a Francesc d'Albranca

Gràcies al suport de l'Ajuntament des Migjorn Gran i la col·laboració del Centre d'Estudis Locals d'Alaior, durant set visites guiades es va brindar a qualsevol persona interessada en la cultura menorquina la possibilitat de participar en la «Ruta Francesc d'Albranca».

Al llarg d'una hora i mitja visitàvem aquells llocs emblemàtics que recorden la vida i l'obra de Francesc Camps i Mercadal, Francesc d'Albranca, un dels intel·lectuals de més renom de la nostra illa, alhora que se copsava la vida cultural des Migjorn Gran. Els bons resultats obtinguts en aquesta experiència fa pensar que, amb el temps, la iniciativa se consolidi.

A la ruta, que tenia el seu punt de trobada a la Biblioteca pública, es parlava sobre la obra de Francesc Camps Mercadal, es visitava la seva casa, la Vinya des Metge Camps, el cementiri municipal (la caseta dedicada al Metge Camps i el mil·liari) i el centre educatiu Francesc d'Albranca. El Centre d'Estudis Locals considera que amb les set visites guiades i els 179 assistents, l'objectiu s'ha assolit amb escreix.

Ara és arribada l'hora dels agraïments. En primer lloc, volem agrair l'interès demostrat per l'Ajuntament des Migjorn Gran a l'hora d'engegar aquest projecte, que ha permès aproximar als visitants el patrimoni cultural migjorner. El nostre reconeixement a Andreu Moll Huguét i a Puri Mira Sa-

les per la seva confiança en el projecte.

El nostre més sincer agraïment a Montserrat Batlle de Porcioles per la seva deferència a l'hora d'obrir-nos la seva casa i brindar-nos una càlida visita a la Casa Gran; als nets i nètes de Francesc Camps i Mercadal per assistir a la ruta i aportar-nos els seus records; i, a Llorenç Olives Galmés per venir des de Ciutadella a parlar-nos sobre la creu del Metge Camps. A tots ells, el nostre agraïment, perquè la seva aportació va estar amada d'un sentiment d'estimació cap a la figura del metge migjorner, fet que mantindrà viu el seu record durant molt temps.

El nostre reconeixement a les persones encarregades de l'itinerari: Miquel Pons Portella, Magdalena Pelegrí Moll, Marga Portella Moll i Miquel À. Marquès Sintes. Les visites guiades no haguessin tingut la difusió que es mereixia sense la informació donada pels diaris Menorca i Última Hora, i la televisió IB3. La tasca de coordinació de l'activitat va anar a càrrec de Miquel À. Marquès Sintes, del Centre d'Estudis Locals d'Alaior.

Finalment, el Centre d'Estudis Locals vol agrair a l'Ajuntament des Migjorn Gran el seu interès per engegar aquesta iniciativa. Gràcies a la seva decisió, la Ruta Francesc d'Albranca ha permès donar a conèixer als visitants i menorquins la figura de Francesc Camps i Mercadal, el poble des Migjorn Gran, la nostra cultura i el nostre patrimoni cultural.

CENTRE D'ESTUDIS LOCALS DALAIOR

Nos han robado las banderas

Nuestros abuelos y nuestros padres nos legaron el dejar las puertas abiertas, el confiar en nosotros mismos.

Trasladamos esta filosofía a la Isla del Rey. Trabajos confiados, abiertos a nuestra gente. Quizás no medimos bien que, confundido con el turismo, llega a Menorca verdadera gentuza; sin descartar que entre nosotros también tengamos impresentables.

No es por el valor de las banderas que ondeaban en el embarcadero; es por el daño moral que pretenden infligirnos; por la desconfianza que nos crean.

Ahora analizamos con dificultades una de nuestras cámaras de seguridad. El robo se hizo durante la noche; a la vez estudiamos entradas y salidas de embarcaciones turísticas.

Hacemos un llamamiento a la colaboración ciudadana. Alguien en Es Castell o en Cala Llonga tuvo que ver una barca o un yate a estas horas. Será vital la información para contrastar el perfil de las cámaras.

Sea como sea, no vaya a pensar esta gentuza que conseguiremos que nos rindamos. Repondremos las banderas y seguiremos confiados... hasta que los pillemos, como ya encontramos a otros. Luego, dejaremos nuestra calma y atacaremos con toda nuestra fuerza moral.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE L'ILLA DE L'HOSPITAL

Els millors ambaixadors d'Es migjorn Gran

El passat cap de setmana vaig assistir, una vegada més, a les festes de la Mare de Déu de Gràcia de Maó.

La meua assistència a les festes no va ser casual ja que enguany tenia més ganes que mai de assistir-hi.

La primera raó és perquè les festes de Maó sempre m'han agradat i puc presumir de tenir molts bons amics i amigues a la «Capital».

La segona raó, i és per això que escric aquesta carta, és que la nostra Banda de Música d'Es Migjorn Gran va ser l'encarregada de amenitzar els dos Jaleos de les festes.

IMPRESSIÓNANT, és la primera paraula que m'ha vingut al cap quant recordo l'espectacle que van oferir a tots es qui érem allà.

Amb les notes del Jaleo, caixers i cavalls van fer més festa que mai i un cop finalitzat aquest, la Banda va voler acabar la festa fent ballar a tots els que omplien la plaça i ho va aconseguir.

Veure la Plaça de la Constitució plena de gent botant al ritme de les seves ja conegudes cançons em va fer sentir orgullós de tenir una Banda com aquesta.

Es per això que vull felicitar a tota la Banda d'Es Migjorn Gran per tot el que està fent i aconseguint. Sense cap dubte sou els millors ambaixadors del nostre poble!! Moltes gràcies i per molts d'anys!!

PERE MOLL TRIAY ES MIGJORN GRAN